

Victor Hugo (1802 – 1885): Chrám Matky boží v Paříži (1831)

1. Literární druh a žánr, literárněhistorický kontext, umělecký směr / tvůrčí skupina, údaje o autorovi ve vztahu k dílu;
2. Doba a místo (děje);
3. Zvláštnosti kompozice;
4. Hlavní postavy a jejich charakteristika;
5. Námět, témata, hlavní motivy;
6. Jazykové zvláštnosti;
7. Kulturní souvislosti.

Tím vším byl Klaudius hluboce zarmoucen a ve své přichylnosti k lidem zastrašen. Vrhł se tedy s ještě větším zápalem do náruče vědy, té sestry, jež se člověku aspoň nevysmívá do očí a vždycky mu splatí péči, kterou jí věnoval, třebaš někdy mincí poněkud jalovou. Byl stále učenější a učenější a zároveň, což je přirozený následek, stále přísnější jako kněz a stále smutnější jako člověk. Každý z nich si nese v sobě určité vztahy mezi rozumem, mravy a povahou, vztahy, které se nepřetržitě vyvíjejí a které mohou být přervány jen hlubokými převraty v našem životě.

Poněvadž Klaudius Frollo od mládí prozkoumal téměř celý kruh pozitivních, dostupných a dovolených vědomostí lidských, byl nyní nucen, nechtěl-li se zastavit „*ubi defuit orbis*“⁵⁵, jít dále a svému nenasytně čistému duchu hledat novou potravu. Dávný symbol hada, který si kouše ocas, platí zvláště pro vědu. Zdá se, že Klaudius Frollo to zakusil. Mnohé vážné osoby tvrdily, že když vyčerpal dovolenou oblast lidského vědění, odvážil se proniknout do oblasti nedovolené. Říkalo se, že postupně okusil všech jablek ze stromu poznání a buď z hladu, nebo znechucení kousl nakonec do plodu zapovězeného. Jak naši čtenáři viděli, účastnil se postupně přednášek teologů na Sorbonně, shromáždění studentů svobodných umění a obrazu svatého Hilaria, disputací dekretalistů u obrazu svatého Martina, lékařských schůzek u kroupky Matky Boží, *ad cupam Nostrae Dominae*. Zhltal všechny dovolené a schválené pokrmy, jež

mohly duchu připravit a předložit ony čtyři velké kuchyně zvané čtyři fakulty, a nasycil se jich, dřív než utišil hlad. I sestoupil dále, hlouběji, pod všechnu tu vymezenou, materiální a ohraničenou vědu; možná že vydal v nebezpečí i svou duši a usedl v jeskyni u onoho tajemného stolu alchymistů, astrologů a hermetiků, jejichž vrcholnými představiteli byli ve středověku Averroes, Vilém Pařížský a Mikuláš Flamel, u stolu, který sahá až hluboko do Orientu, až k světlům sedmiramenného svícnu, až k Šalomounovi, Pythagorovi a Zarathuštrovi.